

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 1

JANUAR 2022

58. ÅRGANG

Foto: Olav Gundersen

«For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget.» Heb 10:14

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Frimodighet i Jesu blod

«Men dere er kommet til (...) Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til det rensende blod som taler bedre enn Abels blod.» Heb 12:22-24

Jesu Kristi blod taler alltid – og uten opphold – for Guds trone. Vår Far i himmelen er fornøyd og fryder seg over Sønnen som har fullført renselsen for våre synder og som nå sitter ved Majestetens høyre hånd i det høye.

Jesus er Guds barns mellommann og advokat hos Gud. Han er for tronen, på våre vegne, og taler vår sak. Det er utelukkende på grunn av Jesu blod og hans bønner at Gud er nådig og rik på miskunn mot oss. I oss selv kan vi aldri bli annet enn tiggere som må be om nåde.

Gud kan ikke se en eneste synd i den som er skjult i Jesu sår. Ved troen på Guds enbårne Sønn gjelder det rensende blodet.

Kledt i Guds rettferdighets drakt – den som Jesus har tilveiebrakt – står vi rene, rettferdige og hellige framfor Gud.

Men den som står for Gud med sin egen rettferdighet, og tror at han ved Guds nåde er blitt så mye bedre enn andre, er som fariseeren i templet. Han takket Gud for at han var kommet så mye lenger i sin helliggjørelse. Feilen var at han ikke kjente sitt eget syndige hjerte. Derfor hadde han heller ikke behov for frelsen i Jesus, en mellommann som kunne tale hans sak.

Vi er av naturen som den egenrettferdige fariseeren. Måtte Gud sette oss på tiggerplassen sammen med tolleren!

Ingar Gangås

Tollerbønnen og fariseerbønnen

Av Martin Luther

«Han fortalte også denne lignelsen til noen som stolte på seg selv at de var rettferdige, og foraktet de andre: To menn gikk opp til templet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en toller. Fariseeren sto for seg selv og bad slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarer – eller som denne tollereren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener. Men tollereren stod langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg syndet nådig! Jeg sier dere: Denne gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus, ikke den andre. For hver den som opphøyer seg selv, skal fornedres. Men den som fornedrer seg selv, skal opphøyes.»

Luk 18:9-14.

Her blir to slags mennesker fremstilt for oss. Begge hører til den flokken som kalles «Guds folk». De vil være Guds tjenere, og trer fram for ham for å søke rettferdighet.

Her framstilles også to slags rettferdigheter som finnes på jorden. Den ene har stort skinn for verden og for menneskeøyne, men er ingenting for Gud og blir derfor fordømt. Den andre rettferdigheten blir ikke forstått av menneskene, men for Gud er den likevel rettferdig og behager ham godt.

Dette er skrevet for å åpne våre øyne slik at vi ikke bedømmer menneskene etter deres ytre skinn. For hvis jeg vil dømme tollereren i henhold til gjerningene, så blir dommen snart gal, for det skinner ikke annet enn synd fra ham. Og hvis jeg vil dømme fariseeren etter gjerningene, så

Innhold, januar 2022

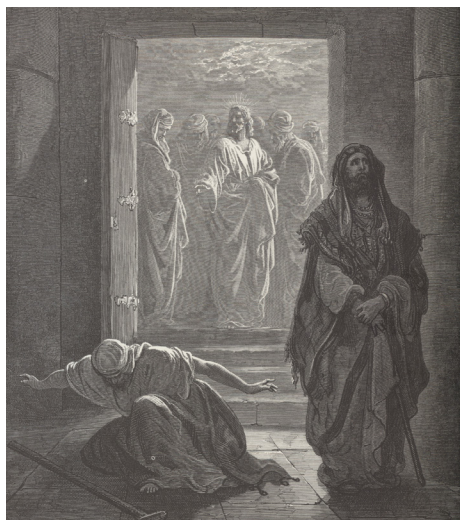
Frimodighet i Jesu blod. Av Ingar Gangås.....	side 2
Tollerbønnen og fariseerbønnen. Av Martin Luther.....	side 3
Det fortapte mennesket. Av Ragnar Opstad.....	side 5
Vårt rette hjemland. Av Marius Giverholt.....	side 7
Bønn. Av Ludvig Hope.....	side 9
Møtekalender.	side 11
Fortrolig samfunn med Herren. Av Ingar Gangås.....	side 13
Din bønn er hørt. Av Lars Fossdal.....	side 17
Bare for syndere. Av Thomas Wilcox.....	side 18
Forfølgelse – hva da? Av Karl Notøy.....	side 19
Arrangement 2022.	side 20

slår også det feil. For han står på et hellig sted, framfører sin beste bønn, og lover og takker Gud med sine store gjerninger. Han faster; han gir tiende; han skader ingen. Alt skinner hos ham. Er ikke dette et skjønt og ærbart liv? Etter verdslig bedømmelse kunne ingen ha skjelt ham ut for noe som helst.

Men så kommer Gud og sier at alle fariseerens gjerninger er urettferdighet. Hva er det da som feiler denne fromme mannen? Ikke noe annet enn at han ikke kjenner sitt eget hjerte. – Derfor skal dere lære at vi selv er vår største fiende, vi som lukker øyne og hjerte til for oss selv. – For slik som fariseeren føler seg, slik taler han.

Men se hvordan Guds sverd skjærer dypt og går inn til sjelens grunn. Alt må bli omstyrtet, falle til jorden og ydmyke seg, for ellers kan det ikke bestå for Gud. Det er den største synd for Gud at fariseeren i sin store hellighet ikke frykter for Guds vrede og drister til å kunne bestå mot den ved egne gjerninger. Han ser overhodet ikke at han og alle mennesker, ja, selv de største helgener, med all sin rettferdighet og hele sitt liv, ikke kan bestå for Gud, men er skyldige til vrede og fordømmelse. David vitner om dette i Salme 130:3: «Dersom du, Herre, vil gjemme på misgjerninger, Herre, hvem kan da bli stående?»

Tolleren ydmyker seg og nevner ingen gode gjerninger. Likevel sier Herren at hans synd er ikke så store som fariseerens. Tross bare imot, du som opphører deg over den minste synd! Dersom jeg opphører meg om så bare en finger-

Gustave Doré: Fariseeren og tolleren

bredd over min neste, ja, selv over den verste synderen på jorden, så er jeg forkastet.

I alle sine levedager har tolleren ikke gjort noen synd som er så stor som den fariseeren gjør her, når han sier: «Gud jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker!» Her hører jeg ikke noe «Gud vær meg syndet nådig!» Dette er å glemme Guds barmhjertighet, saktmodighet og kjærlighet. Men Gud er ikke annet enn barmhjertighet, og den som ikke ser det, han holder for at det ikke finns noen Gud.

Dette skriftstedet taler derfor ikke om grove, offentlige synder, men om vantroen i hjertet. Det er den egentlige synden.

*Fra «Husandaktsboka»,
Den Luthersk-læstadianske
menighet, Tromsø 2013.
(Overskrift ved red.)*

Det fortapte mennesket

Av Ragnar Opstad

Ei fullført frelse

Då Jesus uttala orda «det er fullført», då var alt det ordna som gjeld vår frelse, alt det som vi treng. Alt som skulle gjerast, var gjort.

Lova var oppfylt, synda sona, gjelda betalt. Vår gjeld! Absolutt alt var gjort. Ingen ting stod att.

Som ei stadfesting på det, vart Jesus vekt opp frå dei døde. Verket var dermed godkjent av Gud.

Jesus var – og er vår mellommann heilt og fullt i vår stad. Alt hans vart mitt – og alt mitt vart hans.

Den Heilage Ande sitt kall

No seier Guds ord at dette er gjort for fortapte syndarar, dvs. for alle.

Ut frå Guds ord veit vi at ikkje alle vert frelste. Kva er årsaka til det? For det første har vi ein arv frå Adam som vi må løysast frå. Den arven fører med seg at vi *ikkje vil* verta frelste. Når den dagen kjem at vi *vil* frelsast, så er det eit kall og ei draging på oss ved Den Heilage Ande. Det er ikkje vårt eige initiativ, sjølv om vi kan oppleve det slik; men «Det finst ikkje ein som er vitug, det finst ikkje ein som søker Gud» (Rom 3:11).

Omsider innser vi at om vi ikkje omvender oss, går vi fortapt.

Omvendinga

No er saka den at vi ikkje *kan* omvenda oss. Ei fortapt slekt, ein fortapt

person har ikkje evne til å omvenda seg. Vi er døde i misgjerningar og synder (Ef 2:1). Gud ventar ingen ting av ein død person!

Likevel seier Guds ord at vi må omvenda oss! Korleis heng det saman?

Om vi ikkje blir frelste *mot* vår vilje, blir vi det heller ikkje *med* vår vilje. Likevel må vi *vilja* verta frelste, for Gud tvingar ingen inn i sitt rike på jord.

For at Herren skal bli av med si frelse, så er det noko vi må erfara og innsjå: At vi er fortapte på grunn av vår arv og våre eigne synder.

Men så er det slik at vi ikkje har forutsetning til å innsjå kva som ligg i det å vera eit fortapt menneske. Vi er for døde å rekna.

Reint teoretisk har vi evne til å kunna tru at vi er døde og fortapte i oss sjølv, men vi trur likevel at det står i vår makt å omvenda oss. Om så var tilfelle, var vi slett ikkje fortapte og døde!

«Himmelvandrarar» på veg mot fortapinga

Så går mange under kristennamnet med det dei sjølv har føreteke seg – med si eiga omvending og tru. Dei ber og vitnar og les og talar Guds ord. Ein kan nå langt på denne vegen – og enda opp både som forkynnar, prest eller biskop, utan å ha liv i Gud.

Kva kjenneteiknar ein slik person? Han har si trøyst i det han meiner Gud

har verka i hans liv. Han takkar og tilskriv Gud for alt saman – som fari-searen i templet. Nei, han trur ikkje at han er syndfri, men Jesus tilgjev der ein kjem til kort.

Når spørsmålet om ein er ein sann kristen av og til dukkar opp, kor finn han då si trøyst? Kor vender han sine augo? Er det ikkje slik for deg som dette gjeld – at du ser innover i deg sjølv, til di omvending, ditt kristenliv, ditt bønoliv; og sjølv sagt det viktigaste, at du trur på Jesus! Er det i dette du finn di trøyst?

Ei sann omvending

Korleis er ei rett omvending? Det kan starta liknande som her er omtala, men det kjem ein dag då all trøyst blir teke frå deg. Det må skje noko med deg som du ikkje er i stand til å tileigna deg. Dette er ei første erfaring om at du er ein hjelpelaus synder. Det blir galt med alt ditt. Ikkje får du det til med di omvending, ikkje kan du tru, ikkje an-gra dine synder osv.

No er det ikkje alle som opplever det akkurat likt, men eitt er felles for alle: Dei går fallitt på sitt eige, sin eigen kristendom. Er du kjend her? Det er ikkje berre ei eingongs-hending. Det gjentek seg i kristenlivet.

Ei stor glede

Kva skjer så vidare? Under vek-kjing i mi ungdomstid vart det gjerne stilt dette spørsmålet: Har du fått sett det? Så gjekk eg og venta på å få sjå det. Dette med Jesus måtte openber-rast for hjarta. Men eg var den eg var

og såg ingen ting. Eg stod der – heilt hjelpelaus.

Eg fann ikkje lenger trøyst i mi omvending. Sjølv ei åndeleg opplev-ing eg hadde hatt vart verdiløus i min situasjon. Alt mitt var utan verdi. Eg skjøna at dei andre hadde fått tak i noko som eg mangla.

Fekk eg sjå det som var så livsviktig å få sjå? Eg må vel svara eit lite «nei» – men eit større «ja» på det spørsmålet. Det skjedde ikkje det som eg venta på, iallfall ikkje slik eg hadde tenkt. Det som vidare skjedde ved forkynninga av Guds ord, var at synet mitt litt etter litt vart vendt frå meg og mitt til det som Jesus hadde gjort for meg. Og eg byrja å sjå at alt mitt var ordna ved ein annan! Eg var sett til side. Ein annan hadde ordna opp for meg! Det var jo ferdig og ordna for 2000 år sidan! For ei openberring! Og for ei glede!

Jamen er ikkje det noko som alle kristne veit? Gjerne det, men har du sett det – eller veit du det berre?

Eg fekk ei glede også den gongen eg bestemte meg for å verta ein kristen, med den nemnde åndelege opplevinga på kjøpet. Det er jo den beste avgjerd ein kan ta i livet. Det skal ein ikkje sjå smått på. Men det er Den Heilage Ande som må føra oss gjennom den tronge porten.

Slike ting blir sjeldan tekne fram i bedehus-samanheng i våre dagar. Ein reknar helst med at alle er kristne. Men er dei *frelste*? Kven bryr seg vel om å høyra ransakande forkynning? Ein kan jo missa heile kristendomen sin! Det ser ein klårt då Jesus forkynte Guds

Vårt rette hjemland

Av Marius Giverholt

*«Men vi har vårt hjemland i himmelen.
Derfra venter vi også Herren Jesus
Kristus som frelser.»*

Fil 3:20

Vi hører ikke jorden til. Vi skal vandre som gjester og fremmede, alltid se mot målet, alltid vente på ditt komme.

Men mitt hjerte er så knyttet til jorden, mitt øye trekkes så lett nedover mot mulden, jeg glemmer så lett at hjemmet er der oppe.

Min Frelser, dra du sjel og sinn mot det høye, løs hvert bånd, la verden bli en øde ørken for meg slik at jeg må vente med lengsel på ditt komme. Salig er det at du har forberedt et sted for meg hvor den trette sjel kan hvile ut en gang for evig!

Hjelp meg å forbli tro i striden inntil enden.

*Fra andaktsboken «Se på Jesus»,
Luther Forlag, Oslo 1973*

ord. Til slutt stod han att berre med læresveinane sine, og han spurde om også dei ville gå bort.

Den tronge porten

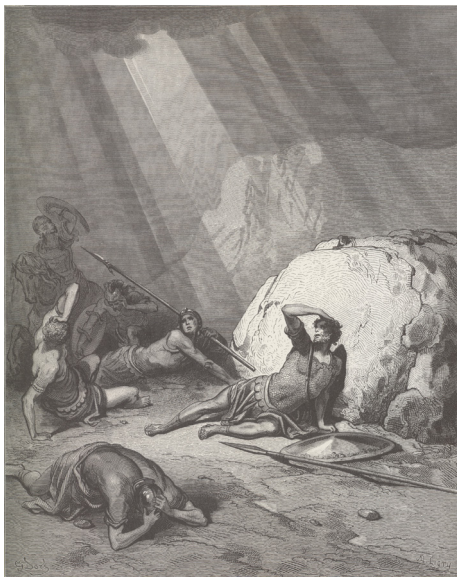
«Gå inn gjennom den tronge porten! For vid er den porten og brei er den vegen som fører til fortapinga, og mange er dei som går inn gjennom han. For trong er den porten og smal er den vegen som fører til livet, og *få* er dei som *finn* han» (Mat 7:13-14).

Kva for ein av portane har du gått gjennom? Mange skal ta feil og tru at dei er på den smale vegen, men dei oppheld seg berre på fortauet på den breie vegen og forveksler det med den smale. Dei har gått inn gjennom feil port! For desse var den tronge porten det at dei måtte bestemma seg og ta eit såkalt standpunkt for Jesus. Dei måtte

skilja seg frå verdsleg lag osv. Og så gjekk dei inn med heile si eigarettferd.

Skal desse verta frelste, så må dei ut att der dei gjekk inn.

Kva betyr det vel i den store samanheng – med tanke på evigheten – om du etter 10-, 50- eller 60-års kristenliv skulle vakna opp og sjå at du ikkje er frelst; samanlikna mot det å gå evig fortapt! Tenk på farisearane som stod imot Jesu ord. No har dei aller fleste av dei vore ca. 2000 år i pine i fortapinga. Trur du dei angrar på att dei stod imot Jesu ransakande forkynning og ikkje gav han rett? Men Nikodemus angrar ikkje! Jesus fekk ta frå han alt det han sette si lit til, alle dei falske trøystegrunnane, heile kristendommen hans. Kva trur du det kosta for ein slik person? Lukkelege Nikodemus! Lukkeleg er den som let seg ransaka av Herren. David ba om det, og det bør og må vi òg be om. →

G. Doré: Fariseeren Saulus' omvendelse

Kva risikerer du med å bli ransaka av Herren? Du risikerer å bli frelst om du ikkje er det frå før! Å ta innover seg Guds ord fører alltid til noko godt om det i første omgang ikkje smakar så godt. Vil vi til himmelen gjer vi ikkje som vi vil med Guds ord og vårt liv.

Kvifor skriv eg om dette? Fordi eg har fått erfara noko av det i mitt eige liv, og fordi at mange på den dagen då det skal haldast dom, skal bli ute-stengde for evig. Forseint oppdaga dei at dei hadde teke feil. Er du blant desse, så er det enno, i den stunda du måtte lesa dette, nådetid.

Vandringa som kristen

Vi som har gjort nokre av desse er-faringar som er tekne fram; kva med vegen vidare? Det peikar Brorson

på: «Begynt er ikke endt, det må du vite! Du som har Jesus kjent, bli ved å stride.» «Tenk hvilken skjending ting. Først Gud å kjenne, og siden seg omkring til verden vende.»

Korleis står det til med meg i dag? Eg må seia med Per Nordsletten: «Jeg ofte er i frykt og fare og tenker alt er selvbedrag. Jeg synes livet ei vil svare som når det rett var hjertets sak.» «Jeg fattig var, er verre vorden, ser mer og mer av hjertets dynd.»

Når eg ser tilbake på kristenlivet mitt, har eg mykje å skamma meg over. Ser eg inn i meg sjølv, er det inga trøyst å finna. Der finn eg berre det som gjer det vanskeleg å tru at eg kan vera eit Guds barn, men eg finn samstundes det som gjer at eg har bruk for ein frelsar. Og så treng eg å få augo opplatne til å sjå at denne Frel-saren er *min* Frelsar.

«Jesus, takk, du levde livet til Guds ære. Dette livet får jeg regne med som mitt. Du var alt for Gud, ja, slik jeg skulle være. Slik en Frelser er det til oss *alle* gitt.» (Ragna Brentøy)

Slik steller Herren med oss. Han tek frå oss alle falske trøystegrunnar – og gjev oss kvile åleine i det som han har utretta for oss.

Sjølv om vi har fått vårt alt i Jesus, så har vi framleis vårt gamle kjøt, ar-ven frå Adam. Det er det som gjer det så vanskeleg. Den striden vil vara livet ut. Vi kan frykta når vi les om kon-gane i Bibelen, korleis det på slutten av deira liv gjekk galt med dei mange som hadde begynt så godt. Skulle så du eller eg vera utanfor fare?

Bønn

Av Ludvig Hope

«Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige, og be også for meg, at det må bli gitt meg ord når jeg åpner min munn, så jeg med frimodighet kan kunngjøre evangeliets hemmelighet – for denne er jeg sendebud i lenker! – slik at jeg kan være frimodig i ham og tale som jeg bør.»

Ef 6:18-20

Beltet var det første stykket av rustningen som vi fikk høre om. Vi søkte å vise at sannhetsbeltet var sannheten om oss, om at vi skulle stå for Gud og hverandre som ærlige mennesker. På den måten fikk Gud mulighet til å ikle oss den nådens kraft som vi må ha for å seire i striden.

Og nå til slutt blir vi manet til bønn. Vi skal ikke bare elske sannheten, vi må også be. Ansvarer for at striden kan bli til seier blir på den måten, både først og sist, lagt på oss.

Dette må en kristen aldri glemme hvis han skal ha håp om en god utgang på striden. Mange glemte dette – og svøpte seg inn i en falsk frihet uten ansvar. For sent fikk mange av disse lære at på den veien kom de lenger og lenger bort fra Guds kraft.

Hele Guds hær her på jorden er en bedende flokk. Det er en tanke som skulle makte å skape mot i brystet på svake sjeler, denne, at i hus og hytte, i slott og sal, i den yrende by, på den villeste hei og den ytterste øy, på hav og land, så vender

hver kristen seg til nådestolen og ber Gud om hjelp – *alle som en!* Også nå i denne timen står vi for Gud med vår bønn, som ett legeme, som en røst i én ånd.

Her er ingen strid mellom Guds folk. *Her* er vi for Gud i Kristus som et eneste stort rop, for oss selv og for andre.

Mange kristne kjenner seg ofte ensomme i striden. Andre forstår dem så lite, og få har de å betro seg til. Mange har også lang vei til den første kristne de kan åpne sitt hjerte for. Derfor våkner det gamle spørsmål så ofte: «Vekter! Hvor langt på natt?»

Men du ensomme kvinne og mann. Husk på alle dem du møter ved nådestolen fra dag til dag! Husk på alle de andre som ber om samme hjelp som deg, alle dem som tørker sine tårer på ensomme rom og vender sitt blikk mot den ene, sanne Gud.

Her er ingen alene, *her* står vi alle som en eneste støpt mur fremfor all nådens Gud.

Det er sagt at et menneske er størst når det bøyer kne. Men en kan frimodig legge til at et menneske også er sterkest i striden når det bøyer kne for Gud.

Du som ber, se deg omkring der du ligger for Gud i denne kristne bønnering, og la ingen ta fra deg den trøst at *der* er Herren din borg, din festning og ditt sterke vern.

Bønn er ikke en lov som Gud har lagt på oss til tyngsel. Det er heller ikke et åk som skal presse oss ned og gjøre Gud

stor på vår bekostning. Det er en vei som han har åpnet for oss inn til sitt hjerte, sin himmel og sin nådes makt, så vi med frimodighet kan gå fram for nådetronen og få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid, både for oss selv og for andre.

Paulus skriver:

«Jeg formaner dere, brødre (...) Strid sammen med meg i deres bønner for meg til Gud» (Rom 15:30).

«Jeg vet jo at dette skal bli til frelse for meg...» (Fil 1:19).

«Til slutt, brødre, be for oss at Herrens ord må få fritt løp og bli holdt i ære, slik som hos dere, og at vi må bli fridd fra vrang og onde mennesker» (2Tes 3:1-2).

Jakob skriver:

«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning» (Jak 5:16).

Det behøves ikke å ta frem flere bibelvers. Vi finner ord på ord som taler om hvordan kristne strir i bønn for hverandre, og som viser at *bønnens* kamp er til velsignelse for alle parter.

La oss også merke oss at det står at vi skal be i *Ånden*.

Alt det som kommer til syne i vårt gudsliv, har sin rot i vårt indre menneske. Derfor tales det om sinnet, åndens sverd og åndens bønn.

Alle ord og gjerninger som ikke er uttrykk for det indre liv, er hykleri.

Dette at vårt samfunn med Gud er samfunn i ånden, og at vår bønn er bønn i ånden, det gir oss den store fordel at vi kan – som det står – be alltid.

Under det strieste arbeid, midt i den gudløse verden, mens munnen er stum, kan vår ånd stige fram for Gud i bønn.

Å ha en bedende ånd, det er kunsten.

Ingen annen bønn enn den som er født der inne, når fram til Gud. Men når ånden ber, så hører han som selv er ånd.

«Gud er ånd, og de som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet» (Joh 4:24).

Mange kristne lever i den falske mening at skal det være rett bønn, så må en be høyt. Ja, dersom munnen er tjener for ånden, så er det godt å bruke munn og mæle. Men er ordene bare toner og lyd ut i luften, så går det med oss som det gikk med dem det står skrevet om: «Hvor mye dere så ber, hører jeg ikke» (Jes 1:15).

Men hva er så grunnen til at vi kan gå like inn til den hellige Gud og be om alt vi trenger? Vi kan være visse på at noe så stort hender ikke på slump. Dette, å få den høyeste og helligste i tale, er så stort at det må være mer enn menneskemakt som har hjulpet oss til det.

Ja, den som åpnet denne veien for oss, han var mer enn et menneske. Han var Gud. Den som bygget veien, var Jesus. Det han gjorde for oss, og det han i seg selv er for oss, det er den faste grunn som synderen kan stå frimodig på innfor Gud.

«For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, for at dere ved hans fattigdom skulle bli rike» (2Kor 8:9).

All den rikdom han vant ved sin fattigdom, den er nå vår rikdom for Gud. Ja, det er Guds rikdom, gjort til vår i Kristus. Han er gull, glødet i ild, rik som Gud er evig, og fullkommen som Gud er hellig.

*Hva Jesus meg har givet,
gjør meg for Gud så kjær.*

Mens vi er i fremmed land, borte fra

Møtekalender

Januar

5.-7. Gyland, Sira

8.-9. Askim

Lars Fredrik Ellingsen.

9. Årnes

Martin Fjære

15. -16. Elverum

Martin Fjære

26.-30. Bangsund

Per Bergene Holm

28.-30. Nærbø

Sighjørn Agnalt

Februar

10.-13. Steinsdalen *Curt Westman*

12.-13. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

19.-20. Askim *Martin Fjære*

22.-27. Mosvik *Martin Fjære*

23.-27. Varhaug

Jan Eirik Berre, Lars Fossdal

24.-27. Ungdomsleir på

Hermanstølen. *Curt Westman m.fl.*

27. Randaberg *Lars Fossdal*

Herren, har han gitt oss sitt navn, som vi skal få lov til å gå frem med for Gud og be om alt det vi vil. Jesus er med sitt navn ansvarlig for det vi får av Gud. Han har ikke satt grense noe sted. Hør ordene fra hans egen munn:

«Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen» (Joh 14:13).

«Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt det dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn» (Joh 16:23).

Og dette navnet som åpner himmelen for oss inn til all Guds nåde, og som til sist bærer oss hjem, det gir oss en stor gave til som vi vil minnes her. Det er dette, at vi

får gå til Gud som vår far.

Mange kristne har så lite syn for denne store barneretten. Når jeg tenker på de mange som nesten aldri ber til Faderen, men bare til Jesus, så tror jeg det må være fordi det enda ligger en skygge over barneøyet. Kanskje har det ikke så stor betydning, på en måte, men Jesus sier likefrem at vi skal gå til Faderen i hans navn. Og da han gav oss det fullkomne mønster for all kristen bønn, så sa han at vi skulle be slik: Fader Vår...

At dette syn på Gud som far har mer å bety enn vi selv vet, kan vi finne mange eksempler på. Gang på gang møter vi kristne som er frimodige når det

er spørsmål om å tro seg frelst i Kristus, men når det gjelder mat og klær, liv og helse, barn og fremtid, da er de nedbøyd av sorg og bekymring.

De har ikke fått syn for det at Gud er vår Far. Den trøst som ligger i denne sannhet, den makter å velte alle byrder og sorger bort fra dem som finner den.

Som den levende tro på Jesus tar syndebyrden bort, slik tar den levende tro på Gud som Far bort alle sorger for dette liv.

Om vi ser etter i Det nye testamente, og da helst i Johannesevangeliet, vil vi finne hvor mye tid, hvor mange ord og bilder og alt det hjertelag Jesus ofret på sine disipler, for at de skulle forstå nettopp denne sannheten. Vi vil høre litt av det han sier i Matteusevangeliet, på to forskjellige steder:

«Selges ikke to spurver for en skilling? Men uten deres Far faller ikke én av dem til jorden. Men endog hårene dere har på hodet, er talt alle sammen. Frykt derfor ikke, dere er mer verd enn mange spurver» (Mat 10:29-31).

«Derfor sier jeg dere: Vær ikke bekymret for livet, hva dere skal ete og hva dere skal drikke, heller ikke for legemet, hva dere skal kle dere med. Er ikke livet mer enn maten, og legemet mer enn klærne? Se på fuglene under himmelen! Ikke sår de, ikke høster de, ikke samler de i hus, men deres Far i himmelen gir dem føde. Er ikke dere langt mer verd enn de? Hvem av dere kan vel med all sin bekymring legge en eneste alen til sin livslengde? Og hvorfor er dere bekymret for klærne? Legg merke til liljene på marken, hvordan de vokser! De strever ikke og spinner ikke! Men jeg sier dere:

Selv ikke Salomo i all sin prakt var kledd som en av dem. Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle dere – dere lite troende? Vær derfor ikke bekymret og si: Hva skal vi ete? eller: Hva skal vi drikke? eller: Hva skal vi kle oss med? For alt slikt søker hedningene etter. Men deres himmelske Far vet at dere trenger alt dette» (Mat 6:25-32).

Her hos Gud, vår far, i Jesu navn, her er hvileplassen for en kristen midt i striden. Her ved nådetronen slår vi oss ned, og i tillit og ro finner vi vår styrke. Herfra blir åndsbønnen båret med barnlig tillit inn til Faderen, og de tjenende ånder som er satt til å hjelpe alle dem som skal arve frelsen, kommer til oss med svar fra Gud, og her får vi igjen Guds kraft.

Så vil vi kristne, gå inn til denne æren, som for tanken er altfor stor. Vi vil stå hver på vår post og møtes i ånden hos ånden hos far, møtes der dag ut og dag inn. Derfra vil vi gå i strid sammen, i Jesu navn, til den siste skanse ligger bak oss og portene til staden i Guds evige rike åpner seg for oss.

Og når du er i ditt lønnkammer og strider der, så glem ikke dem som av Gud er satt til å tale ordet. Be at vi som viser andre veien og oppfordrer andre til strid, ikke selv må stupe på slagmarken.

Be at ikke himmelen må savne noen av oss som begynte striden i Jesu Kristi tro.

Forsiktig språklig tilretteleggelse fra 1919-utgaven av boken «Ånd og kraft», ved Marie Louise Björn

Fortrolig samfunn med Herren

Av Ingar Gangås

«Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter ham.»

Sal 25:14

Jesus vil gjerne ha et fortrolig samfunn med deg og meg. Han kaller oss til å leve i lyset og vandre på hans vei. Du kommer inn i dette fortrolige samfunnet gjennom omvendelse og tro. Den som i oppriktighet vender seg til Jesus med sin synd, skal slippe å bli værende i mørket.

Jesus sier: «Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg. Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6:37). Og videre sier han: «For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv» (6:40).

«En mann etter Guds hjerte»

Kong David vitnet om det som skjedde i hans liv: «Da jeg tidde, ble mine ben borttært, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livssaft svant som i sommerens tørke. Sela. Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren! – Og du tok bort min syndeskyld» (Sal 32:3-5).

David fryktet Herren. I oppriktighet utøste han sitt hjerte for ham og søkte Guds nåde. I alle ting fikk han erfare hvor godt det var å leve i lyset og ha fortrolig samfunn med sin Gud. Enten

det var i nød og anfektelse eller ytre forfølgelse og trengsel opplevde han at Gud svarte på hans bønner – selv om han ofte måtte bie og vente på svar, tilsynelatende forgjeves. David var en mann etter Guds hjerte (1Sam 13:14). Han døde i troen på Jesus, på ham som skulle komme av «Davids hus og ætt» (Luk 2:4) og bli verdens frelser.

I Bibelenes rike persongalleri møter vi mange kvinner og menn som levde i dette fortrolige samfunnet med Jesus. I det følgende vil vi bare helt kort nevne noen få trekk fra livet til de tre patriarkene: Abraham, Isak og Jakob. De var veldig forskjellige, men har alle noe å lære oss om dette.

Abraham «vandret for Guds åsyn»

Abraham var kommet langt opp i årene. Sara var død. Sønnen, Isak, var ennå ugift. Hvordan ville det gå med løftet til Abraham om at han skulle bli far til en mengde folk?

Da er det at Abraham sender sin betrodde tjener, Elieser fra Damaskus, til Karan for å finne en kone til Isak fra sitt eget land og sin egen slekt.

Elieser var bekymret. Hva om ærendet ikke lyktes?

Abraham svarte: «Herren, himmelen Gud, som tok meg bort fra min fars hus og fra mitt fedreland, og som talte til meg og lovte meg med ed og sa: Din ætt vil jeg gi dette landet – han

skal sende sin engel foran deg så du kan hente en hustru til min sønn derfra» (1Mos 24:7).

Hvordan kunne Abraham være trygg på at dette skulle gå bra? Svaret får vi av det som Elieser forteller da han var kommet fram til rette sted og hadde «funnet» Rebekka: «Og han [Abraham] sa til meg: Jeg har vandret for Herrens åsyn» (24:40).

Abraham hadde lagt saken fram for Gud, sikkert ikke bare én gang, men sannsynligvis mange ganger. Han hadde «vandret» for Guds åsyn, og nå var saken lagt i Den allmektiges hender. Der hvilte den trygt.

Tjenerens handlemåte vitner om at det må ha vært et særdeles fint og fortrolig forhold mellom ham og Abraham. Elieser hadde også lært å gå bønneveien, slik som sin herre. De var sammen i bønn om at oppdraget måtte lykkes.

Før tjeneren var kommet fram til stedet ba han: «Å, Herre, du som er min herre Abrahams Gud, jeg ber deg: La det lykkes for meg i dag, og vis din godhet mot min herre Abraham!» (24:12). Som tegn ba han om at det måtte komme en pike bort til brønnen der han oppholdt seg og tilby ham vann fra krukken sin. Akkurat slik skjedde det, både han og kamelene fikk drikke.

Da skulle vi tro at han ville «buse ut» med ærendet sitt. Men nei, han tok seg tid til å vente for å vite sikkert om dette var fra Herren. Da piken fortalte hvem hun var, bøyde tjeneren seg til jorden og falt ned for Herren i tilbe-

delse og sa: «Lovet være Herren, min herre Abrahams Gud, som ikke har tatt sin miskunn og sin trofasthet fra min herre! Herren har ført meg på rett vei til min herres frender!» (24:27).

Da Elieser så at oppdraget hadde lyktes, måtte ingen ting oppholde ham lenger. Han tok med seg Rebekka og drog på heimvei så snart det lot seg gjøre.

Isak var ute på marken og ba

Bibelen forteller: «Ved kveldstid gikk Isak ut på marken for å ha en stille stund. Da han løftet blikket, ble han var kameler som kom. Rebekka så opp, og da hun fikk øye på Isak, skyndte hun seg og steg ned av kame-len. Og hun sa til tjeneren: Hvem er den mannen som kommer oss i møte på marken? Tjeneren sa: Det er min

Gustave Doré: Rebekka ved brønnen

herre. Da tok hun sløret og dekket seg. Tjeneren fortalte så Isak om alt det han hadde utrettet. Så førte Isak Rebekka inn i sin mor Saras telt. Hun ble hans hustru, og han hadde henne kjær. Slik fant Isak trøst i sorgen over sin mor» (24:63-67).

Den stillfarende og «saktmodige» Isak hadde erfart velsignelsen med å gå bønneveien når det var noe som sto på. «Saktmodig» i bibelsk betydning er «å sette sin sak i Herrens hånd og stole på ham» (Salme 37:5+11). Hva var mer naturlig for ham enn å legge saken fram for Herren?

Noe seinere hører vi at Isak ber for sin hustru som var barnløs (25:21). Han var 40 år da han tok Rebekka til ekte (25:20). Da tvillingene Esau og Jakob ble født, var han blitt 60 år (25:26). Av denne enkle opplysning forstår vi at det må ha vært en lang bønnekamp, som varte nesten 20 år.

Isak hadde nok lært mye av sin far, Abraham. Aller mest inntrykk av sin fars tro fikk han kan hende da de var sammen på Moria berg og Isak skulle ofres. Far og sønn må ha vært enige om det. Det står ingen ting om at Isak forsøkte å flykte. Han lot seg binde fast til alteret, rede til å bøte med livet. De to må ha hatt den samme faste tro og tillit til Herren.

Et annet eksempel fra Isaks liv som bekrefter hans stillfarende og tålmodige vesen, har vi i striden som senere oppstod mellom ham og filistrene om rettigheten til brønnene som hans far hadde gravd (26:15-22). Da fortelles det ganske kortfattet at Isak gravde

Gustave Doré: Abrahams offer

opp igjen brønnene som filistrene kastet igjen, og han gravde også nye brønner. Hver gang det ble strid, trakk han seg unna og gravde en ny brønn, inntil han fikk fred for sine fiender. Styrken i denne striden fant han hos Herren, for vi hører at han bygde et alter hvor han påkalte Herrens navn (26:25). Det hele endte med at hans fiender ville inngå en fredspakt med ham da de så at Herren hadde vært med og velsignet ham (26:26-31).

Her har vi mye å lære vi som har så vanskelig for å tåle den urett som blir begått imot oss. Vi skulle ikke være så snare til å ta hevn, eller til å reise sak mot noen, men heller legge saken i Guds allmektige hånd.

Jakob glemte å spørre Gud om råd

Noen år senere finner vi patriarken

Jakob på det samme sted som hans bestefars tjener, Elieser, hadde vært. Jakob er på flukt fra hjemmet og hadde stelt seg slik at tvillingbroren, Esau, sto ham etter livet. Han kom etter hvert fram til brønnen i Karan, hvor hans slektninger brukte å vanne småfeet. Der møtte han Rakel. «Jakob fikk *se* Rakel, sin morbror Labans datter» (29:10), og han kysset henne og brast i gråt (29:11). Henne ville han ha til hustru. Det ser ikke ut til at han spurte Herren til råds. Han *så* hvor vakker hun var, og falt for Rakel med én gang. Det var ikke behov for å rådspørre Gud. Dette er en farlig vei å gå. Det skulle vise seg senere at Gud styrte det slik at Jakob først fikk hennes søster Lea (29:16-2). Lea ble mor til Juda, og av henne ble Jesus født. Dette var *Guds* utvelgelseslinje! Det var også Lea som ble gravlagt sammen med Jakob i deres familiegravsted, Makpela-hulen, sammen med Abraham og Sara, og Isak og Rebekka (49:30-33). Jakob ble riktignok også gift med Rakel, og hun ble mor til Josef og Benjamin, men det står ingenting om at dette var etter Guds vilje. Når vi ser på alle bekymringene og vanskelighetene dette skapte for Jakob seinere i livet, er det mye som tyder på at han handlet overilet der ved brønnen. Hans handlemåte – uten å legge saken fram for Gud i bønn – kan ikke forsvares. At Gud var mektig til å vende det hele til noe godt, er en annen sak. Fortellingen om Josef, og den betydning han kom til å få, viser oss det.

Det skulle gå flere år før Jakob

virkelig lærte å gå bønnens vei, den samme som hans far, Isak, og hans bestefar, Abraham, hadde praktisert.

Jakob «gråt og ba om nåde»

Da var Jakob virkelig kommet i knipe. Han var på vei heim etter 20 vanskelige og «vonde» år i tjeneste hos Laban for å betale det han «skyldte» for Lea, Rakel og buskapen (31:41). Mot ham kom Esau med 400 mann.

Men det alvorligste var at han hadde stått Gud imot. Hele livet hadde han gått «sin egen vei». Det var ikke blitt noen «kapitulasjon» for Herren, bare «fredsforhandlinger».

I denne siste og avgjørende kampen ble Gud ham for sterk. Da ba Jakob sin første virkelige bønn: «Han kjempet med engelen og vant, han *gråt og ba om nåde*» (Hos 12:5).

Fortrolig samfunn

Det er dette fortrolige samfunnet Jesus innbyr deg og meg til: «Gud er lys, og det er ikke noe mørke i ham. Dersom vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd. Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:5-9).

L&E

Din bønn er hørt

Av Lars Fossdal

I Lukasevangeliets første kapittel leser vi om Elisabet og Sakarias. «De var begge rettferdige for Gud og vandret ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter.» Sakarias var fra Levi stamme og var prest i templet i Jerusalem. Han og Elisabet hadde ikke barn, for Elisabet var ufruktbar.

På den tiden var det vanærende for en kvinne å ikke få barn. Barn er jo Guds velsignelse. Barn, og da særlig gutter, var foreldrenes trøst og håp i alderdommen. De var som alderspensjonen og sykehjemmet er for oss i dag. Derfor hadde de bedt i mange år om å få barn, men det var som om Gud ikke hørte deres bønn.

Mange anfektende tanker kom ganske sikkert til dem og sådde mismot. Hørte ikke Gud deres bønn? Hvorfor skulle de være barnløse? Også bekymringer meldte seg. Hvem skulle ta seg av dem i deres alderdom? Fremtiden var så usikker. Var det en uoppgjort synd i deres liv som hindret deres bønn? Men de var seg ikke bevisst om det. De levde i lyset «og vandret ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter». At Gud var mektig til å gi dem dette barnet, visste de. For han hadde gitt Sara, som også var ufruktbar, Isak – og det i hennes alderdom. Rebekka også, hun fikk Esau og Jakob etter å ha vært gift i 20 år.

Så hendte det en dag da Sakarias gjorde tjeneste i templet, han skulle ofre røkelse i det hellige rommet. Den gode

duften av røkelsen fylte rommet og den ség også inn i det aller helligste rommet – inn for Guds åsyn. Røkelsen er i Bibelen et bilde på de troendes bønn som stiger opp til Gud som en velbehagelig duft (Åp 5:8; 8:3). Sakarias ba til Abraham, Isak og Jakobs Gud der han stod i templet og han minnet Gud også om det barnet de ønsket seg.

Da var det at en Herrens engel åpenbarte seg for ham og han ble forferdet. Engelen sa til ham: «Frykt ikke Sakarias! Din bønn er hørt. Din hustru Elisabet skal føde deg en sønn, og du skal kalle ham Johannes». Tross Sakarias store tro på Gud, og lengsel etter å få barn, kom vantroen over ham og tok ham til fange, han sa: «Hvordan skal jeg vite det? Jeg er jo gammel, og min kone er kommet langt opp i årene». Sakarias ble stum fordi han ikke trodde engelens ord.

«Din bønn er hørt», sa engelen. Tenk det! Gud i himmelen hadde hørt bønnen til Sakarias og Elisabet. Det står om Daniel, han ba i tre uker uten å få svar. Da kom det en engel til ham og sa at hans bønn var hørt i himmelen, ja, fra samme stund han begynte å bære frem sine ydmyke begjæringer for Herren, ble hans bønn hørt i himmelen.

Dette er trøstefulle ord. Gud hører sine barns bønner, de er velbehagelige dufter for ham. Bibelen har mange eksempler på at han hørte sine barns rop og grep inn, samme hva slags nød det

Bare for syndere

Av Thomas Wilcox

Vi anser synden for overlag stor, og tenker at Kristus også gjør det samme, og nettopp på denne måten måler vi hans uendelige kjærlighet etter vår fornufts målestokk og hans uendelige fortjeneste etter våre synders storhet. Dette er det største hovmod, ja en bespottelse.

Hør hva Gud sier: «Fri ham fra å fare ned i graven! jeg har fått løsepenger» (Job 33:24). «Dette er min Sønn, den elskede. I ham har jeg velbehag» (Mat 3:17). Gud vil ellers intet ha. Intet annet hjelper deg eller kan gi din samvittighet fred enn Kristus som har tilfredsstilt Faderen. Gud

gjør alt for Kristi skyld.

Din fortjente lønn er helvete, Guds vrede og forkastelse. Kristi fortjeneste er liv, forlatelse og barnekår. Han vil ikke bare stille deg det første for dine øyne, men også skjenke deg det siste. Å tilgi er Kristi egen ære og største lykke. Tenk over at så lenge Kristus vandret på jorden, hadde han mer omgang med tollere og syndere enn med skriftlærde og fariseere, som var avgjorte fiender av ham. De holdt seg jo for rettferdige.

*Fra «Honningdråper»,
Kilden Forlag, Varhaug 1986*

var. Han er den samme i dag. Jesus fortalte om en enke som var i stor nød (Luk 18:1-8). Hun maste på dommeren som ikke ville hjelpe henne. Til slutt ga han etter og hjalp henne til hennes rett. Jesus sier da: «Men skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, dem som roper til ham natt og dag, og er han sen når det gjelder dem? Jeg sier dere at han skal skynde seg å hjelpe dem til deres rett».

Sakarias og Elisabet ble ikke trette av å be om å få barn, selv om det menneskelig sett var umulig. De «maste» på Herren i flere tiår. Da det behaget ham bønnhørte han dem. Det umulige var mulig for Herren. Å hvilken glede og velsignelse det ble for dem, ja, også

for mange andre ble dette bønnesvaret til stor glede. Gud hadde en plan med det hele. Slik er Gud!

Det ser ofte så umulig ut når vi bærer frem våre bønner for Gud, vi fristes til å slutte å be. Det nytter jo ikke! Gud hører ikke! Troen kjemper mot vantroen og må støtte seg på Ordet, som sier: «Kast all deres sorg på ham, for han har omsorg for dere».

– Alt er mulig for den som tror, sa Jesus. Hadde vi tro som et lite sennepsfrø, skulle vi kunne si til et fjell: Kast deg ut i havet! – og det skulle skje. Så stor er himmelens Gud! Gud til ære og pris.

«Herre, jeg tror, hjelp min vantro.»

Forfølgelse – hva da?

Av Karl Notøy

Jeg er redd for at vi er på veg mot en tid der vi vil møte forfølgelse, der de som står for sann bibelsk kristendom vil måtte få kjenne det på kroppen.

Den som følger med i massemedia ser klart at fokuset blir satt på de såkalte fundamentalister. De blir kalt for mørkemenn.

Og jeg er redd for at hvis venstresiden vinner valget neste gang, vil vi som står på Bibelens grunn få merke det. Det blir vanskelig for oss å drive vår virksomhet. Økonomisk, juridisk og praktisk vil forholdene sakte og sikkert bli forandret, slik at det vil bli vanskelig å forsette med bibelsk virksomhet.

Den som da vil stå på sannheten vil få merke det på kroppen. Mange vil forsøke «å komme seg unna», berge seg selv. Kanskje går de inn i sammenhenger som «bøyer av».

Måtte det i vår sammenheng bli én for alle, og alle for én. Kanskje må vi senke vår levestandard, for å kunne hjelpe hverandre?

Men først og fremst må vi huske hverandre i bønn. Og Bibelen taler om å lide for Kristi skyld.

Motgangstider kan bli vekkelsestider. For faren for å sove er større i medgangstider enn i motgangstider.

Husk hos Jesus er kraft å finne! La oss fortsette å holde flagget høyt!

Mange beskyldninger blir med urette rettet mot den sanne menighet.

Beskyldninger om kvinneundertrykkelse, motstand mot menneskerettighetene og andre ting vil bli den kristnes lodd. Psykiske og legemlige lidelser vil følge i forfølgelsens spor. Det vil bli trangt for den sanne kristne.

Og det verste er at de vil ta våre barn fra oss. De vil plassere dem i barnehager, i fritidstilbud og skole, og gjennom propaganda gi dem en antikristelig opplæring.

Jeg er redd for at i et slikt samfunn vil mange kristne familier bli erklært uskikket til å ha barn.

Hvordan skal vi forberede oss på en slik eventuell situasjon? Skal vi prøve å jenke oss? Prøve å bli mer lik verden, slik at vi ikke vekker anstøt?

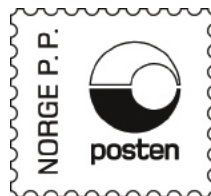
Nei, vi skal finne kraft gjennom Bibel og bønn. Vi skal få legge vår sorg på Jesus. For han har omsorg for oss. Når det ser mørkest ut er han nærmest.

L&E 2-2004

Kamp om sjelene

Evangelist René Villegas forteller fra Bolivia at flokken fra Yamparaez (nevnt i siste nummer) er i stor nød og fare. Et av ekteparene har underrettet ham om at de andre har kontakt med den katolske kirken. Dette er et angrep fra sjelefienden, sier de, og de ber fortvilt om vår hjelp og forbønn.

Red.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Arrangement 2022

24.-27/2:

**Vinterleir for ungdom
på Hermansstølen**

Taler: *Curt Westman*

9.-12/4:

**Påskeleir for ungdom
på Ersdaltun, Agder**

Taler: *John Peder Samdal*

4.-6/6:

**Pinsestevne på Innherred Kristne Skole/
Haugtun, Mosvik**

Taler: *Gunnar Nilsson*

4.-5./6:

**Pinsestevne på
Langli bedehus**

Taler: *Ragnar Andersen*

17.-19/6:

Barneleir på Fossnes

17.-19/6:

Yngresleir på Kongshaugen

17.-19/6:

Ungdomsleir på Trettenes

13.-17/7:

**Sommerstevne/årsmøte
på Bibelskolen på Fossnes**

Talere: *Sigbjørn Agnalt,*

Lorents Nord-Varhaug,

Lars Fossdal og

Per Bergene Holm

4.-7/8:

**Sommerstevne på
Laberget, Skogn**

Talere: *Lars Fredrik Ellingsen,*

Bjørn Valde, Bjarne Gjuvsland

og Ingar Gangås

23.-25/9:

Stevne på Solgry, Sveio

Talere: *Øyvind Samnøy og*

Dag Rune Lid

28.-30/10:

**Høstleir for ungdom
på Ersdaltun, Agder**

29/12-1/1:

Nyttårssamling på Fossnes

Talere: *Odd Eivind Høyvik og*

Lars Fredrik Ellingsen